

sisse ja kaebas kõrtsmikule omma hâddâ, kes muidogi kohhe head nôu leidis ja varsti teise wassika tdi; kaup sai tehtud, rahha maksetud, et nûud jâlle ueste koeopole ruttada, se kord agga paljo waiksemalt, kui eßimesel korral.

Kõrtsmit ja juut watasid mõllemad tappa járrele. „Wâgga kelmiste olled sa omma as, ja tallitanud,” útles eßimene wiimsele, „teist korda ei laâse ta ennast kûl mitte petta, kui ma fa weel ûks paar sapid mahha wiissata tahhaks.” „Kui teie tahhate, wôiks kord katseks katjuda,” wâstas juut, pikkisilmi lihhonik jârrel wadates. „Noh Tsak, kui sa tahhad ma teen pole rublast terwe rubla, to se wassikas musle jâlle taggasî, muidogi mõista nenda, et lihhonik sest ühtegei ei tea.” Ilma sõnna lausumata lâks juut uksest wâlja, agga enne kui ta ukse kinni teggi, püstis ta weel kord pea tuppa ja útles: „Urge unnustage omma lubbamist mitte, teised asjad laâke minno murre olla.” Varsti olli lihhonik selle kohha peale jöudnud kus ta sedda eßimesest leidis, pahhamelega pommisedes omma rum-

maluse ülle, sõitis ta sealt mõda. Kui ta agga selle kohha peale jöudis, kus ta teist sabaist leidis, kulis ta korraga üht heâlt, mis ta kõrwo kinni acas: „Mõõd, mõõd, mõõd!” kõllas mitte wâgga kaugelt wôssatikust ja kui ûks wâlk olli lihhonik wankre pealt maas. Se olnud wist temma kaddund wassika heâl kes metsas ûmber joolsis, tedda piddi ta kohhe kinni püüdma; wiškas kord weel silma teise wassika peale, temma seisis kõowaste kinni, siin polnud lahti peašmisi eggia árrakargamist karta. Kolme sammuga olli ta wôssatitus ja uris kõik pôsad tašsakeste läbbi kartes, et ta noort herko loma mitte árra ei pelletaks. Wassikast ei olnud kuškil leida, agga ûks tûk maad kaugemal kuuldi jâlle „mõõd, mõõd;” nûud kargas ta sure ruttuga ülle kïowide ja kândude, ülle wôssade ja krawide, agga kõik wakka ja kaddund.

Higchine ja wâssind, pôris ta wimati pahha melega ûmber, et se lotus omma kaddund wassikast kâtte sada, nenda tûhja lâks. Agga kelle keel jõuab nûud temma ehmatust árra